

gribende Tilsyn med vore Bankledelser i al Almindelighed, et Tilsyn, som af og til griber ind i den daglige Ledelse, og som træffer Bestemmelse om Ting, som det i mange Tilfælde vil være uhyre svært for den paagældende Bankinspektør at sætte sig saa grundigt ind i, som de Folk kan gøre det, der har siddet og administreret Banken og er kendt med alle lokale Forhold, som der maa tages Hensyn til her — hvis man aabner Mulighed for en saadan Indgriben fra Banktilsynets Side, medfører det, at Staten kommer til at staa i en meget uheldig Stilling.

Vi har jo i de senere Aar haft adskillige Banksammenbrud, og jeg skal nævne et enkelt af disse, nemlig Andelsbankens Sammenbrud for kort Tid siden. Det høje Ting vil erindre, at der paa Grundlag af dette af Rigsdagen blev nedsat et Udvalg, som skulde undersøge Forholdene med Hensyn til Andelsbankens Standsning, hvad der laa forud, og hvad der ellers kunde være, som efter Udvalgets Opfattelse burde undersøges. Jeg har selv den Ære at være Medlem af det Udvalg, og jeg maa sige, hvad der ogsaa anføres i Udvalgets Beretning, at der kunde være en vis Grund til — og denne Grund er yderligere underbygget ved det, der er fremkommet senere om disse Forhold, dels i Pressen, dels paa Møder — at faa fastslaaet, maaske lidt stærkere, end det blev gjort af Andelsbankudvalget, Grundlaget for den Indgriben og de direkte Handlinger, som Bankinspektionen foretog sig med Hensyn til Andelsbanken paa et vist Stadium. Jeg vil allerede nu nævne, at jeg vilde sætte Pris paa — jeg har nævnt, at jeg vil tillade mig at foreslaa Udvalg — om den højtærede Minister, der i Dag træder i Stedet for den højtærede Erhvervsminister, vilde give Tilsagn om, at Spørgsmaal om disse Forhold, rejst fra Udvalgets Side, vilde finde Forstaaelse hos Ministeriet og en saadan Forstaaelse, at Ministeriet vilde være rede til at skaffe de Oplysninger, som tilsyneladende mangler, for at Offentligheden kan danne sig et fuldt ud paalideligt Billede af det, jeg her løseligt har rørt ved.

Jeg vil, som sagt, meget advare imod, at der skulde rejse sig en Stemning for at gøre Banktilsynet endnu kraftigere, end det er efter den bestaaende Lov. Jeg vil snarere være tilbøjelig til at sige, at naar vi i de fleste andre Forhold i vort offentlige Liv paakalder Ansvar og Ansvarsfølelsen hos den enkelte, som har den direkte Ledelse, og som staar midt i Arbejdet, skulde vi ikke her gaa den modsatte Vej og slappe den Ansvarsfølelse

og det direkte Ansvar, som Bankfolk bør have.

I øvrigt kan jeg tilsige den højtærede Minister, at vi selvfølgelig vil behandle det foreliggende Lovforslag saa hurtigt, saa sagligt og velvilligt, som Forholdene tillader, og jeg skal ikke have noget imod, at det sker saa hurtigt, at den Bestemmelse, som siger, at denne Lov skal træde i Kraft 1. April 1927, kan blive staaende.

Men før jeg slutter, er der et andet Spørgsmaal, som jeg gerne vil røre ved med et Par Ord. Som ærede Medlemmer ved, har Lovgivningsmagten og dermed Staten og Samfundet et vist økonomisk Ansvar overfor Landmandsbanken, og det er derfor ikke underligt, at alle Forhold denne Bank vedrørende interesserer Rigsdagen. Ærede Medlemmer erindrer maaske at have set i Løbet af Sommeren, at der er foretaget visse Forandringer indenfor Landmandsbanken, bl. a. Personaleafskedigelser, en Personaleindskrænkning, som har det gode Formaal at bringe Administrationsudgifterne ned. Det er noget, som jeg i alt Fald ikke skal paatale, at man søger ogsaa i dette Forhold at gøre Administrationen saa billig som muligt, og man har altsaa gjort det i Landmandsbanken paa den Maade, at man har afskediget en stor Del af Personalet. Som sagt, det skal jeg ikke paatale, hvis det er sket, fordi Banken skal spare, og fordi den kan undvære det Personale og alligevel tilfredsstille sin Kundekreds, under Forudsætning af, at det samtidig er foretaget paa en saadan Maade, at Personalet, saavel den Del af det, der er blevet tilbage, som den Del, der er blevet afskediget, ikke føler sig forurettet. Det ved jeg ikke noget bestemt om, men der har i alt Fald været visse Røster fremme om, at man ved denne Afskedigelse ikke alene havde taget Hensyn til Besparselsen, og at den ikke var sket saa fuldt ud loyalt, som man burde kunne forudsætte, og dette sidste bekræftes jo igennem en Udtalelse, som blev fremsat kort efter af den ene af Landmandsbankens Direktører. Denne Udtalelse gav en Forklaring paa Afskedigelserne, som jeg mildest talt ikke synes, at en Bankdirektør skulde have fremsat. Udtalelsen karakteriserede det afskedigede Personale paa en Maade, som jeg ikke vil sige var at betegne det som umuligt, hvilket ogsaa vilde have været ganske uberettiget, men jeg vil i alt Fald betegne Udtalelsen som uhensigtsmæssig og lidet forstaaende overfor de Funktionærer, som her før eller senere blev gjort brødløse. Jeg har ikke set, at der hverken af Direktionen eller den højt-